

[Ministeren for Grønland.]

vej. Jeg kan godt sige, at der i de kommende år, hvis ellers regeringen får mulighed derfor, vil blive fremsat forslag efter samme retningslinjer, således at når vi kommer nogle år frem i tiden, så skulle — om den grønlandske befolkning i øvrigt er indstillet derpå idet jo landsrådet naturligvis har et afgørende ord at sige om denne udviklingstakt — vi være nået meget langt i retning af, at alt, hvad der hedder offentlig virksomhed, offentlig service i Grønland, bliver lokale grønlandske anliggender, som de jo er det herhjemme. Nu taler jeg altså stadig væk om de ting, som vi naturligt herhjemme kender i den kommunale sektor, og som i øjeblikket udføres af staten i Grønland.

Der er altså en udvikling undervejs, som efter regeringens opfattelse bør fremmes og bør gå i så hurtig en takt, som det er gør ligt for det grønlandske samfund at kapere dette. Det er klart, at dette vil og må landsrådet have sin mening om, og indtil nu har landsrådet naturligvis givet til kende at være enig i den takt, der indtil dette øjeblik er lagt til rette.

Spørgsmålet om laksekvoten: jeg er enig i, som jeg også gav udtryk for i mit indlæg før, at det er meget vanskeligt for grønlandske fiskere at forstå dette. Vi har på dansk foranledning igen drøftet dette spørgsmål i ICNAF i juni måned, og det kan godt være, at det kan blive nødvendigt for Danmark igen at tage denne sag op. Hvornår det skal ske og på hvilken måde ved jeg ikke, men det er helt givet, at vi har opmærksomheden henvendt derpå.

Jeg beder hr. Poul Westergaard om ikke at sammenligne denne sag med spørgsmålet om de bornholmske fiskere og de erstatninger, som er stillet dem i udsigt eller udbetalt. Jeg har ikke nøjere rede på, hvor langt denne sag er, men disse ting har intet med hinanden at gøre, og det tjener intet formål over for offentligheden ligesom at sammenkæde disse ting, for de er to forskellige dele af fiskeripolitikken.

Må jeg sige til sidst, at jeg ikke forstår hr. Poul Westergaards udtalelse om sjakren med den grønlandske jord. Den grønlandske jord er offentligt ejet, og det er kommunalbestyrelserne, der beslutter, hvem der har mulighed for at etablere sig hvor. Det er altså de grønlandske kommunal-

bestyrelser, der meddeler tilladelse til, at en person kan bygge et hus, og det er klart, at staten, som står for det meste af boligbyggeriet deroppe, er undergivet de samme vilkår, nemlig at det er kommunalbestyrelserne, som i sidste instans har afgørelsen.

Derimod har der jo været et problem med beliggenhedsværdier af ældre bygninger, og hvis det er det, hr. Poul Westergaard hentyder til, så har vi jo, så vidt jeg husker i forrige folketingsår, gennemført beslutninger desangående, som skulle have klaret disse problemer af.

(Kort bemærkning).

Poul Westergaard (DR):

Jeg kan ikke forstå, at Grønlandsministeren ikke kan se, at der er en sammenhæng i tingene på den måde, at danske fiskere kan fiske 800 t laks, mens grønlandske fiskere, der omtrent er 100 gange så mange, kan fiske 1.100 t. Det kan grønlænderne i hvert fald ikke se nogen fornuft og rimelighed i.

Så siger Grønlandsministeren, at han ikke forstår min bemærkning om at sjakre med Grønlands jord. Der er i Godthåb masser af eksempler på, at private indkasserer penge fra andre private ved at være kommet først til de gode pladser i Godthåb. Privatøkonomien, der kræver betaling for jordens brug, gør sig gældende deroppe, selv om staten ejer jorden, og det er det problem, vi må have løst.

Ministeren for Grønland (Holger Hansen):

Denne oplysning er positivt forkert, med mindre der på disse grunde, eller hvad man skal kalde det, er bygninger beliggende. Man kan ikke bevare en rettighed over et stykke jord i Grønland, såfremt man ikke bruger den.

Og så dette med de bornholmske fiskere. Det er nu altså sådan, at dette laksefiskeri for de danske fiskere — lad os hellere kalde dem det, for der er måske også andre — ophører totalt fra og med næste sæson.

Statsministeren (Poul Hartling):

Den påstand kan ikke stå uimodsagt, som er kommet frem her i anden omgang fra flere sider, at regeringen først i august måned kom i tanker om, at der var noget,